

EEN ZOMER IN WYOMING

G.W. MEY

GWINA

EEN ZOMER IN WYOMING

Eerste druk, juli 2014

Copyright © 2014 G.W. Mey

Druk: BRAVE NEW BOOKS

Ontwerp omslag en opmaak: Wendy van Telgen

ISBN 978-94-021-0124-9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Het is stil in klas 4b. Iedereen luistert aandachtig naar de leraar aardrijkskunde. Hij heeft de kaart van Wyoming erbij gehaald.

Gwina luistert met bonkend hart en zweet in haar handen naar de leraar. Zij gaat diezelfde dag al naar Wyoming emigreren. Ze heeft wel zin in die emigratie. Heel spannend allemaal. In ieder geval heeft haar vader beloofd, daar een paard voor haar te kopen. Natuurlijk mag ze zelf een paard kiezen, die bij haar past. Waar ze een goed gevoel bij heeft. Gelukkig verstrijkt de tijd snel. Het is al één uur en over tien minuten gaat de bel. Gwina kijkt gespannen op haar horloge. Om twee uur zitten ze al in de lucht. Dit is de eerste keer dat ze in het vliegtuig van haar vader gaat zitten. Nog nooit heeft ze het aangedurfd om met hem mee te vliegen. Eindelijk gaat de bel en iedereen staat vlug op en verdringt zich rond haar om afscheid te nemen. Ze omhelzen elkaar met tranen in de ogen. Ze zullen elkaar heel erg missen. Daarna weet ze zich te bevrijden, de tranen lopen over haar wangen. Geërgerd veegt ze de tranen weg en spoedt zich naar de leraar.

Hij omarmt haar. ‘Veel succes!’

Snel loopt ze naar buiten, waar haar ouders al in de auto op haar wachten. Ze begroet haar ouders en stapt snel in. Dan zet de auto zich in beweging en ze keert zich om, om naar haar vriendinnen te zwaaien, die zwaaien terug totdat ze uit het zicht zijn verdwenen.

*N*a een half uur rijden arriveren ze bij vliegveld Twente, waar Henk Bekkers, de copiloot, al op hen wacht. Haar vader Theo stelt hen aan elkaar voor, daarna gaan ze snel hun handbagage inladen. De andere bagage, inclusief de meubels, is al naar hun ranch in Wyoming gebracht. Als alles volgens plan verloopt, zijn de bouwvakkers en de schilders helemaal klaar en staan alle meubels op hun plaats, zodat ze meteen hun ranch kunnen betrekken. Binnen een kwartier zitten ze in hun vliegtuig, vastgesnoerd en wel. Theo vraagt toestemming om te vertrekken.

Gwina zit naast Ilona, haar moeder. Ze kijkt toch wel een beetje angstig naar buiten en pakt de hand van haar moeder.

Ze krijgen toestemming om te vertrekken en de motoren maken een hels kabaal.

Eindelijk voelt Gwina dat het vliegtuig zich in beweging zet. Haar vader draait zich nog één keer om en glimlacht bevestigend naar zijn vrouw en dochter, dan concentreert hij zich volledig op het opstijgen. Ze taxiën langzaam naar de startbaan. Daar aangekomen, gaan ze de startbaan op. Maken zo geleidelijk aan snelheid. Dan verheft het vliegtuig zich van de grond. Gwina ziet de grond in vliegende vaart voorbij schieten. Met een zijdelingse blik naar haar moeder ziet ze dat zij helemaal geen angst voelt. Zij heeft al vaker gevlogen. Plotseling voelt ze een schok. Een ogenblik heeft ze het gevoel alsof ze zweeft. Tot haar opluchting duurt dit niet lang en merkt ze dat het vliegtuig op goede hoogte is gekomen. Het lijkt net of ze helemaal stil in de lucht hangen.

‘Maak de gordels maar los,’ zegt Theo vriendelijk tegen ie-

Na tien uur vliegen naderen ze het vaste land. Natuurlijk heeft Theo niet de hele tijd gevlogen, maar werd hij afgelost door Henk.

‘Wakker worden Gwina!’ roept Theo. ‘We gaan zo landen.’ Gwina rekt zich uit en kijkt om zich heen. ‘Heb ik geslapen?’ vraagt ze verbaasd. ‘Waar zijn we?’

‘We zijn nu bij Los Angeles, daar gaan we landen en bijtanken en gaan we naar een klein hotelletje om te overnachten, dan vertrekken we morgen weer voor de rest van de vlucht. Volgens de berekeningen is het dan nog ongeveer acht uur vliegen naar Wyoming. Kijk, daar is de landingsbaan al.’ Ze vliegen nog even een ronde om een geschikte aanvliegroute te bepalen. Intussen heeft Henk al toestemming gevraagd om te landen.

‘Gordels om!’ roept Theo.

Als het vliegtuig geland is zucht Gwina opgelucht.

Ze verlaten gezamenlijk het vliegtuig. Henk zorgt voor de verdere afhandeling, wat betreft het vliegtuig. Gwina en haar ouders gaan naar de douane om hun papieren te laten controleren. Dit verloopt zonder problemen. Daarna gaan ze naar het hotelletje, waar ze de nacht door zullen brengen. Gwina gaat met haar handbagage naar haar kamer. De kamer is vrij eenvoudig ingericht, maar hij ruikt wel lekker naar fris beddengoed. Ze probeert even het bed uit. Ze veert zachtjes op en neer. Snel loopt ze naar de kamer van haar ouders, aan de overkant van de gang.

‘En, is de kamer naar de zin?’ vraagt Ilona.

‘Ja, hoor, prima.’ Keurend kijkt Gwina om zich heen. ‘Het is precies als mijn kamer. Gaan we nu naar beneden, eten? Ik heb honger als een paard.’

‘Oké, laten we gaan. Ik heb ook trek,’ zegt Ilona terwijl ze Theo aankijkt.

Al pratende wachten ze op hun eten. Dit duurt gelukkig

dereen.

‘Vind je het vliegen nog steeds zo vreselijk?’ vraagt Ilona, terwijl ze een blik op haar dochter werpt.

‘Het valt eigenlijk best mee,’ antwoordt Gwina. Nu richt ze haar blik weer op het landschap onder haar. Er zijn prachtige wolkenformaties en daar ziet ze al de Atlantische Oceaan, die blauw onder hen schittert. Het is net een speelgoedwereld waar ze naar kijkt. Ze begint er nu met volle teugen van te genieten. Zo vliegt de tijd voorbij.

‘Ma, mag ik de foto’s nog eens zien van de ranch? En onze nieuwe pup?’ Gwina kijkt haar moeder verwachtingsvol aan.

‘Natuurlijk, ik zal even in de tas kijken of ik de foto’s kan vinden,’ antwoordt Ilona. Ze loopt naar achteren, waar de handbagage staat en komt even later terug met de foto’s. Gwina bekijkt de foto’s met veel belangstelling. ‘Wat een schatje, heeft hij al een naam?’

‘Nee, nog niet, jij mag een naam bedenken. Hij is van jou.’

‘Meen je dat?’ Blij kijkt ze haar moeder aan.

‘Natuurlijk meen ik dat. Bij een nieuw leven hoort nu eenmaal een nieuwe hond.’

Met een gelukkige glimlach kijkt Gwina haar moeder aan. ‘Dank jullie wel.’ Ze kust haar moeder en daarna haar vader op de wang.

Theo kijkt verbaasd om. ‘Waar heb ik dit aan te danken?’ vraagt hij met een glimlach op zijn gezicht.

Gwina richt nu haar belangstelling weer op het landschap onder haar. Tussen de wolken door ziet ze alleen water. Ze vliegen nog steeds boven de Atlantische Oceaan. Ze wordt slaperig van het kijken. Door alle spanning van de afgelopen dagen en het rustgevende uitzicht vallen haar ogen langzaam dicht en valt ze in een diepe slaap. Ze droomt over avonturen die haar in Wyoming nog te wachten staan.

niet lang, ze rammelen van de honger en beginnen dan ook met smaak te eten.

‘Pa, zijn er echt wilde paarden in Wyoming?’ vraagt Gwina nieuwsgierig.

‘Ja, zelfs vlak bij onze ranch.’

‘Spannend, misschien zie ik ze nog eens. Dat zou leuk zijn. Een echte wilde hengst zien. Dat wil ik wel.’

‘Er schijnt een gevaarlijke hengst rond te lopen, hij is heel brutaal. Hij steelt aan de lopende band merries. Daarom heb ik de buitenomheiningen extra hoog laten maken. Voordat hij daar overheen springt, moet er heel wat gebeuren. Hij moet het echt niet wagen om mijn merries te stelen. Dan zal ik hem ter plekke neerschieten en anders opjagen tot ik hem op de korrel kan nemen.’

‘Pa! Dat kun je niet menen. Hij is als wilde hengst geboren. Het is heel natuurlijk, dat hij er alles aan doet om zijn kudde uit te breiden? Nee, ik vind dat geen reden om hem zomaar neer te schieten. Denk maar eens wat voor een prachtige veulens hij zal voortbrengen. Daar hebben we toch alleen maar voordeel van? Bovendien is geen enkel paard in vrijheid echt gevaarlijk en kwaadaardig. Dat maakt de mens die het paard niet begrijpt er maar van.’

‘Hij steelt toch maar die kostbare merries en daarom blijf ik bij mijn standpunt. Niemand zal mij daarvan afhouden. De andere ranchers zullen het wel met mij eens zijn.’

‘Dat kan wel zo zijn, maar ik ben het er niet mee eens. Zo nodig zal ik hem beschermen. Hoe ziet hij er uit?’

‘Het is een grote bonte hengst, met een klein hoofd. Waarschijnlijk heeft hij Arabisch bloed in zich.’

‘Ik hoop werkelijk dat ik hem eens zal zien.’

Ilona en Henk luisteren geboeid naar dit gesprek tussen vader en dochter.

Al pratende zijn ze aan het einde gekomen van hun diner.

Daarna vertrekken ze met een vol en tevreden gevoel naar hun kamers, waar iedereen zich terugtrekt om te gaan slapen.

‘Welterusten Gwina,’ zeggen Theo en Ilona.

‘Welterusten, tot morgen.’ Met een vreemd gevoel in haar buik kruipt Gwina in bed. Het was een spannende dag. Ze kan de slaap niet gelijk vatten. Al die indrukken die ze vandaag heeft opgedaan, spoken nog door haar hoofd en wat zal haar te wachten staan in Wyoming? Pas na uren valt ze in een onrustige slaap.

Ze droomt van de hengst, die vlak bij hun ranch leeft met zijn kudde.

Gwina schrikt wakker. Ze kijkt op de wekker. Inderdaad, al zes uur. Ze rekt zich uit. Springt uit bed, naar het toilet, onder de douche, tanden poetsen, kleren aan, haren borstelen en klaar is ze. Klaarwakker en opgewekt gaat ze haar ouders zoeken, die ook aangekleed en wel op haar zitten te wachten in de eetzaal, waar een voortreffelijk ontbijt wacht. ‘Mmmmmm, dat ruikt lekker naar vers brood en ei!’ roept Gwina verheugd. ‘Goedemorgen allemaal.’

‘Lekker geslapen?’ vraagt Ilona belangstellend.

‘Ja, heerlijk. De nacht was alleen veel te kort. Ik had nog veel langer willen dromen, maar misschien blijft het niet bij een droom. Ik hoop het maar.’

Na het ontbijt vertrekken ze weer richting vliegveld, waar Henk al op hen wacht met het vliegtuig gereed voor vertrek. Nu volgt de gebruikelijke procedure: toestemming vragen en wanneer die gekregen is: taxiën, opstijgen.

‘Gordels om!’ roept Theo.

Gwina, die nu helemaal aan het vliegen gewend is, kijkt geboeid naar buiten. Om maar niets te missen van deze reis. Als ze op goede hoogte vliegen, mogen ze de gordels los-

Vlug lopen ze achter hem aan, om maar snel kennis te maken met één van hun cowboys.

De pick-up stopt vlak bij hen. Er stapt een jongeman uit van een jaar of vijftwintig, gekleed in een spijkerbroek en een cowboyhoed op. Hij neemt zijn cowboyhoed in zijn hand. Een volle bos blond haar springt tevoorschijn. Hij groet met een lichte buiging van zijn hoofd.

‘Hoi baas, is deze wagen groot genoeg?’

‘Ja, hoor. Het zal wel krap zijn, maar we kunnen wel wat inschikken en dan komt het goed. Mag ik je mijn vrouw en dochter voorstellen? Ilona, Gwina, dit is Johnny Baker, één van onze beste cowboys.’

‘Dag mevrouw, dag miss,’ groet Johnny hen.

‘We zullen het wel goed kunnen vinden met elkaar,’ antwoordt Ilona lachend. Gwina glimlacht ook naar deze sympathieke cowboy.

‘Kom, zullen we maar snel de pick-up inladen? Des te eerder zijn we thuis,’ zegt Theo.

Al snel hebben ze de pick-up ingeladen, zelf een plekje gevonden en trekken vol goede moed huiswaarts. Heel benieuwd naar wat ze daar zullen aantreffen.

gespen en kunnen ze zich weer wat gemakkelijker bewegen. Zo vervolgen ze hun vlucht zonder problemen. Dit keer wil Gwina geen moment van de vlucht missen. Gespannen kijkt ze naar buiten. De wolken lijken wel bolletjes watten. Daar tussendoor ziet ze de grond voorbij schieten. Ze vliegen te hoog om echt iets te onderscheiden. Het ziet eruit als een lappendeken. Ze geniet met volle teugen. Wat is dit mooi. Ze voelt helemaal geen angst meer. Nu begrijpt ze waarom haar vader zo graag vliegt. Als een vogel, zo vrij in de lucht.

‘Riemen vastmaken. We zijn er,’ zegt Ilona.

Gwina rekt zich even uit en maakt haar riem vast. Van de lange zit is ze stijf geworden. Haar spieren voelen stram aan. ‘Zijn we er werkelijk al?’ vraagt ze blij verrast. ‘Wat is de tijd snel omgevlogen.’

‘Ja, daar is het vliegveld van Cody al,’ antwoordt Ilona glimlachend.

‘We mogen gelukkig direct landen. Hier is weinig vliegverkeer,’ zegt Theo. ‘Eén van onze cowboys zal ons ophalen met onze pick-up, dan kunnen we de bagage ook gelijk meenemen. Het zal wel krap zijn, maar het is niet ver, hooguit een half uurtje.’

Gwina’s vader zet nu de landing in, die weer zonder problemen verloopt.

Gwina kijkt trots naar haar vader. Hoe snel en gemakkelijk het vliegen hem afgaat. Na de landing taxiet hij naar een box die hij gehuurd heeft om het vliegtuig veilig te stallen, beschermd tegen weer en wind.

‘Uitstappen allemaal!’ roept Theo. ‘Iedereen meehelpen met de bagage, des te eerder kunnen we richting huis rijden.’

Dan roept Ilona: ‘Hé, is dat onze pick-up met die cowboy?’

‘Ja, dat is hem. Kom, ik zal jullie aan hem voorstellen,’ zegt Theo.

3

Ergens in een verborgen vallei in Wyoming leeft een kudde paarden in het wild. Nu duurt het niet lang meer dan breekt de grote dag aan en zal er een prachtig hengstveulen worden geboren. Met een grote bijzondere toekomst voor zich. Een grote bonte hengst heeft daar de leiding samen met een bruine merrie. De merrie staat op het punt om een veulen te werpen. Ze loopt onrustig heen en weer. De hengst is extra alert, ook de andere merries zijn waakzaam. Bij elk teken van onraad zullen ze hun leider waarschuwen. De merrie voelt dat het niet lang meer zal duren en draait kleine rondjes. Dan gaat ze liggen en begint te persen. Eerst verschijnen er twee voorbenen en een klein neusje, daarna de rest van het lijf van een bont gekleurd hengstveulen. De merrie hinnikt zachtjes en begint het veulen helemaal van top tot teen schoon te likken. De vader van het veulen komt ook even kijken en besnuffelt het veulen. Zijn eerst geboren zoon. Dit ritueel wordt ook door de andere merries gevolgd. Zo wordt Pied Beauty door de kudde welkom geheten.

Het is mei, de periode dat er veel jonge dieren geboren zullen worden. Nu de merrie die de leiding heeft over de kudde, een veulen heeft geworpen, hebben de andere merries toestemming om niet langer te wachten en één voor één zullen ze in de komende weken hun veulens werpen. Nooit tegelijk, dat zou te gevaarlijk zijn. In deze periode zijn ze erg kwetsbaar voor hun vijanden. De hengst is dan ook vierentwintig uur per dag alert voor onraad. Hij loopt constant om de kudde heen, af en toe een hap gras nemend om niet zijn conditie te verliezen.

Pied Beauty kijkt verbaasd om zich heen en besnuffelt zijn

moeder om de geur van haar goed in zich op te nemen. Voorzichtig probeert hij zich op te richten, maar valt weer terug, keer op keer, totdat hij heel wankel op zijn benen staat. Instinctief weet Pied Beauty wat hem te doen staat. Hij moet de tepels van zijn moeder vinden. Die betekenen leven voor hem.

Voorzichtig helpt zijn moeder hem bij het zoeken.

Gevonden! Hij begint verheerlijkt te drinken van het kostbare vocht. Totaal uitgeput van deze inspanning gaat hij liggen en strekt zich helemaal verzadigd uit en valt in een diepe slaap, terwijl zijn ouders over hem waken.

Na flink uitgerust te zijn staat Pied Beauty op, rekt zich uit, kijkt om zich heen. Dit gaat hem al veel gemakkelijker af. Hij kijkt naar zijn vader en de andere merries, jaarlingen en twenters.

Zijn vader staat op een verhoging, waar hij de hele omgeving goed in de gaten kan houden voor eventueel onraad. De andere merries zijn rustig aan het grazen, de jaarlingen en twenters zijn met elkaar aan het donderjagen. De jonge hengsten zijn schijngevechten aan het houden en rennen elkaar achterna. Zo houden ze hun lichaam in een perfecte conditie en strijden ze wie er het sterkste is, daarmee alvast een soort rangorde creërend. Het zal niet zolang meer duren, dan worden de jonge hengsten uit de kudde gestoten. Vóórdat ze drie jaar zijn moeten ze hun eigen kudde vormen. Op zoek gaan naar eigen merries. Alleen de sterkste hengsten zal dat lukken. Om een eigen kudde te vormen zullen ze moeten vechten met hengsten uit een andere kudde, deze hengsten verjagen of merries uit hun kudde stelen. Dit is geen gemakkelijke opgave. Instinctief zullen ze niet snel de kudde kiezen waar ze geboren zijn – dat beschermt hen tegen inteelt.

Eens zal dit ook Pied Beauty's weg zijn, maar nu kan hij nog

vallei verdreven. Zij zullen hun eigen kuddes elders moeten zoeken als ze voor nageslacht willen zorgen. Dit zal gepaard gaan met vele gevechten. Alleen de sterksten zullen dit doel bereiken. Als twenter mag Pied Beauty zich niet meer bezig houden met de merries, dus ook niet met Halloway. Zijn vader houdt hier streng toezicht op.

Voor Pied Beauty betekent dit niet dat hij Halloway uit zijn gedachten zet. Voor de andere kuddedieren, inclusief zijn vader, lijkt het alsof hij zich totaal concentreert op de schijngevechten met de andere jonge hengsten.

Niets is minder waar. Hij kijkt vanuit zijn ooghoeken constant naar Halloway en omgekeerd precies hetzelfde. Met heel veel geduld wachtend op het moment om er samen tussenuit te knijpen in een minder waakzaam moment.

Zo gaat de tijd voorbij vol met plezier, onbezorgd, vertrouwend op de waakzaamheid van hun ouders.

Dan is de tijd aangekomen dat Pied Beauty bijna drie jaar is. Wat betekent dat het niet zolang meer duurt voordat hij samen met de andere driejarige hengsten door zijn vader verdreven zal worden.

Het is tijd voor Pied Beauty om te vertrekken en voor zichzelf te zorgen.

Op een ochtend, als de kudde nog dommelt en de zon net opkomt, is het tijdstip aangebroken om de kudde te verlaten en zijn eigen kudde te vormen. Pied Beauty loopt heel voorzichtig naar Halloway, hij stoot haar zachtjes aan en drijft Halloway naar de uitgang van de vallei.

Pied Beauty's vader, altijd waakzaam, richt zich op, hij ziet wat zijn zoon van plan is. Verontwaardigd hinnikt hij.

De hele kudde ontwaakt en wordt onrustig. Pied Beauty en Halloway merken het gevaar en vluchten in rengalop naar de uitgang van de vallei. Pied Beauty's vader probeert hun

genieten van zijn onbezorgde jeugd. De merrie, jaarlingen en twenters zijn met elkaar aan het spelen, ze blijven bij de jonge hengsten uit de buurt. Bij hen gaat het veel rustiger toe. Pied Beauty bekijkt dit alles vanaf een afstandje, heel dicht bij zijn moeder blijvend.

Zo verstrijken zijn eerste dagen met slapen, drinken, observeren, indrukken in zich opnemen, waar hij later als hij oud genoeg is goed gebruik van kan maken. Vooral wat de jonge hengsten doen interesseert Pied Beauty en niet te vergeten zijn vader, waar hij met heel veel ontzag tegenop kijkt. In deze eerste maand van zijn leven worden nog meer veulens geboren. Gelukkig voor Pied Beauty heeft hij nu ook speelkameraadjes. Zonder zou het wel erg saai worden. Het duurt dan ook niet lang dat hij oud genoeg is om te ravotten met zijn leeftijdgenootjes.

Algauw heeft hij vriendschap gesloten met een vos merrieveulen, Halloway, en een bruin hengstveulen, Jolly. Met zijn drieën zijn ze onafscheidelijk.

Het scheelt dat hun moeders ook vriendinnen van elkaar zijn.

Halloway heeft een andere vader. Een grote voshengst, die verdreven is door de vader van Pied Beauty, nadat Pied Beauty's vader zijn moeder drachtig had gemaakt. Hij heeft alleen niet kunnen verhinderen dat zijn rivaal toch een merrie heeft gedekt en haar ontvoerd.

Later heeft Pied Beauty's vader haar terug gestolen.

Pied Beauty wordt heel bedreven in de schijngevechten met de andere hengstveulens en het beschermen van Halloway, die algauw de leiding op zich neemt van de andere merrieveulens. Zo vormen ze al heel jong een prachtig paar. Voorbestemd om bij elkaar te blijven en later hun eigen kudde te vormen.

Zo verstrijkt een jaar. De driejarige hengsten worden uit de

buiten hun vertrouwde vallei. Als de een gaat slapen, dan waakt de ander. Zo wisselen ze elkaar af en herstellen volkomen van hun inspanningen tijdens hun vlucht.

Al grazend ontdekken ze een opening in de rotsen, een prachtige kloof, aan beide zijden ingesloten door rotsen, waar ze voorzichtig naar binnen gaan, om de omgeving te verkennen en te kijken of deze plek geschikt is voor een eventuele kudde. De oren gespist en de neusgaten wijd open. Bedacht op gevaar, lopen ze voorzichtig verder. Iedere spier gespannen, klaar voor een vlucht naar buiten. Voor hen ontvouwt zich een vallei. Vol met weelderig groeiend gras en uit diverse richtingen stromen vijf kleine riviertjes, die uitmonden in een klein meertje. De oever is heel ondiep, glooiend aflopend, wit zand, helder water. Voorzichtig lopen Pied Beauty en Halloway naar de oever van het meertje, maar om daar te komen moeten ze eerst door een langzaam stromend riviertje waden. Gelukkig is het niet diep. Hooguit twintig centimeter en twee meter breed. Voorzichtig lopen ze door het riviertje, naar het meertje en proberen van het water. Heerlijk fris water. Voor hen zien ze diverse vissen zwemmen. Grote traag zwemmende vissen en ook kleintjes, die heel snel door het water schieten. Met het water nog nadruppend aan hun lippen, kijken ze omhoog. Ze stappen uit het water en nemen een hap van het heerlijk geurende gras.

Daarna gaan ze weer verder de vallei onderzoeken.

Ze kijken speurend om zich heen. Pied Beauty hinnikt zachtjes naar Halloway. Hiermee wil hij kenbaar maken dat hij zeer tevreden is over deze schuilplaats. Volop begroeiing, bomen, struiken. Op dit moment hangt er een heerlijke geur van de struiken die in bloei staan. De bomen en struiken zorgen voor voldoende bescherming tegen weer en wind. Voedsel en water is er ook genoeg. Het is Pied

de pas af te snijden. Nu gaat het er om, wie het snelst en behendigst is. Vader of zoon.

Pied Beauty is in het nadeel, omdat hij Halloway ook meeneemt.

Halloway galoppeert zonder tegen te strubbelen voor Pied Beauty uit naar de uitgang van de vallei.

De andere paarden van de kudde bemoeien zich er niet mee. Zij kijken geïnteresseerd toe. Pied Beauty's vader is woedend dat zijn zoon het waagt om een merrie uit zijn kudde te ontvoeren. Ondanks de snelheid en kracht van Pied Beauty's vader lukt het ze toch om eerder bij de uitgang te zijn. Toch even afremmen, om niet onderuit te gaan in die smalle opening. Dan ruiken ze de vrijheid en vliegen ze door de kloof, die er voor zorgt dat deze vallei niet zo snel gevonden wordt door ongenodigden. Ze hinniken zachtjes naar elkaar. Nog steeds in galop gaan ze door dalen en over heuvels tot ze helemaal uitgeput zijn. Dan pas kijken ze achterom om te zien of ze het gered hebben. Nog nahijgend luisteren ze met gespitse oren of ze andere paarden horen galopperen of andere verontruste geluiden, maar het enige wat ze horen zijn de geluiden van de morgenstond. Vogeltjes die vrolijk de ochtend en de zonnestrallen verwelkomen. Wat een geluk dat Pied Beauty en Halloway zo'n goede conditie hebben, anders hadden ze deze wedren nooit gewonnen. Ze besnuffelen elkaar. Het is wel heel lang geleden dat ze dit konden doen. Ze kijken om zich heen. Ze hebben toch een veilig onderkomen nodig, waar ze hun lichamen kunnen trainen en ongestoord groeien. Om straks de gevechten met andere hengsten aan te kunnen. Nu is Pied Beauty nog te jong om het strijdtoneel te betreden.

Langzaam lopen ze verder. Goed om zich heen kijkend, af en toe een hap gras nemend, altijd de oren gespist om eventueel onraad op tijd te signaleren. Het is vreemd zo

Beauty's taak om straks als hij één jaar ouder is voldoende merries te stelen om een nieuwe kudde te vormen. Voordat het zover is zal hij zijn lichaam in goede conditie moeten brengen om eventuele gevechten aan te kunnen. Dit zal in deze vallei geen probleem zijn. Alles is voor handen om een paradijs te vormen voor paarden. Nu hebben ze alle tijd om te herstellen van de lange vermoeiende tocht en de spannende tijd na hun vlucht.

Halloway gaat liggen om haar lijf op krachten te laten komen. Ze valt dan ook in een diepe slaap, helemaal vertrouwend op Pied Beauty, die een uitkijkheuvel heeft gevonden. Nu kan hij de hele vallei overzien.

Eerst mag Halloway helemaal uitrusten, daarna komt hij aan de beurt. Dan zal Halloway de wacht overnemen.

De tijd verstrijkt in volkomen harmonie. Halloway is drachtig van haar eerste veulen. Dit veulen zal volgend voorjaar geboren worden.

Ze zijn alle twee volkomen hersteld en op krachten gekomen. De jaargetijden verstrijken. Zomer, herfst, winter. Nu blijkt hoe waardevol deze vallei is. In de winter bevriest het meertje, maar het riviertje blijft stromen, het riviertje is een aftakking van de Yellowstone River, dus nooit gebrek aan water. Een voorwaarde om te overleven. Jammer genoeg zal hun eerste veulen nog geen speelkameraadjes hebben, maar daar zal Pied Beauty in het voorjaar snel verandering in brengen. Hopelijk nog voordat het veulen geboren wordt. Het zou mooi zijn als het hem lukt om enkele drachtige merries te stelen. Dan heeft hun veulen ook dit jaar speelkameraadjes. De kudde wordt dan gelijk uitgebreid zonder extra energie te gebruiken. Hopelijk worden dan veel merrieveulens geboren.

In het voorjaar is het dan zover. Het is nu bijna een jaar